

Chương 107: Trở Về Cuộc Sống Thường Nhật

(Số từ: 2843)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:45 AM 27/08/2025

Khoảng chập tối Chủ Nhật, cuối cùng chúng tôi cũng trở lại Temple.

"Không đâu bằng nhà nhỉ?"

"Cậu nói câu này nghe lạ quá, trong khi cậu là người có vẻ vui nhất mà?"

"Thế à?"

Ludwig khúc khích cười khi nghe tôi nói. Tôi không chắc khu ký túc xá có thể gọi là nhà hay không... Dù sao thì nó cũng gần giống như vậy. Sau khi nhìn thấy Temple, tất cả mọi người đều nhận ra rằng họ đã trở lại với cuộc sống thường nhật, Ludwig cũng không ngoại lệ.

Không chỉ có chúng tôi trở về.

“Hậu bối!”

Adriana và các học viên cùng lớp với cô ấy cũng vừa trở về sau nhiệm vụ nhóm, nên cũng có các học viên năm hai đang vội vã đi về ký túc xá của Lớp Royal.

Nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của cô nàng, tim tôi hơi rung động một chút.

"Chào tiền bối."

"Cậu cũng vừa tới à?"

"À vâng. Đúng vậy."

"Gì chứ? Chỉ là Reinhardt thôi mà."

Bên cạnh Adriana là học viên A-1 năm hai, Redian, cô ấy nhảy lớp.

"Vừa về Temple đã gặp cậu. Tuần tới chắc chắn là một tuần không may mắn rồi."

Cô khoanh tay, lắc đầu một cách trêu chọc.

"Trong nhiệm vụ nhóm, cô chỉ học được cách múa mép thôi à?"

"Gì cơ? Múa mép—? Cậu muốn gây sự hả?"

"Thôi, thôi nào."

Khi thấy hai mắt Redina bắt đầu tóe lửa, Adriana liền can thiệp và ngăn cô ấy lại.

"Cậu thông cảm nhé. Redina chỉ cảm thấy không vui sau khi thua trong nhiệm vụ nhóm thôi."

“Gì cơ?! Không phải! Chúng ta thắng mà!”

"Vậy là cậu cảm thấy không vui vì thua cuộc rồi."

"Không, không phải thế!"

Có vẻ như học viên năm hai đã thua Lớp B trong nhiệm vụ của họ. Tôi khúc khích cười trước Redina.

"Thì ra là vậy. Tôi đang vui vì thắng cuộc nên sẽ tha cho cô lần này."

Khi tôi trêu chọc cô ấy, mặt Redina đỏ bừng.

"Adriana! Xin hãy mắng cậu ta đi!"

"Được rồi."

-Bốp!

"U! Sao tiền bối lại đánh tôi?"

“Hậu bối à, cậu giỏi cái trò cố tình làm những điều chị ghét đấy.”

Adriana nắm tay Redina và đi về phía ký túc xá, trông cô ấy giận đến mức không biết phải làm gì nữa.

"Dù sao thì, chúc mừng chiến thắng, hậu bối! Hẹn gặp lại ngày mai nhé?"

"Vâng."

"Adriana! Mắg cậu ta thêm đi!"

"Tớ đói rồi, đi vào ăn tối thôi."

"Được rồi..."

Khi thấy hai người họ tay trong tay đi cùng nhau, tôi không khỏi nghĩ rằng họ giống như hai chị em. Hoàn toàn không giống bạn học. Dù chiều cao của họ khá chênh lệch, nhưng không chỉ có vậy.

Sau khi ăn tối ở Temple một thời gian dài.

"...Nói ra thì hơi lạ, vì tôi cũng ở đây, nhưng không phải chúng ta quay lại cuộc sống thường nhật hơi sớm sao?"

"?"

Ngay trong ngày trở về, sau bữa tối, Ellen đã bắt đầu vung kiếm và tập luyện trong phòng gym. Tất nhiên, tôi cũng có mặt ở đây, quay lại luyện tập càng sớm càng tốt.

"Cố mà giữ chặt nhé, nếu cậu có thể."

Ellen ném một thanh kiếm tập về phía tôi, và phản xạ của tôi đã được rèn luyện đủ tốt để có thể dễ dàng bắt lấy nó.

"Hừ... Lại sắp đau nữa rồi."

Ellen có rất nhiều tài năng đến nỗi khó mà kể hết được. Tuy nhiên, đằng sau những tài năng đó là những năm tháng cô ấy đã tập luyện và dốc hết mọi nỗ lực.

Erich de Lafeari cũng có tài năng, nhưng một người hầu như không hề nỗ lực để rèn luyện tài năng của mình thì làm sao có thể đánh bại một người như cô ấy được?

Ellen rèn luyện tài năng của mình từng khoảnh khắc trong cuộc đời.

Cô là một thiên tài chăm chỉ.

Thực tế, khi tôi xem Ellen chiến đấu với con Orc đó, tôi đã nghĩ cô thật sự đáng kinh ngạc—cô thậm chí không để một đòn tấn công nào của con lợn cơ bắp khổng lồ đó chạm vào mình.

Ngay cả việc cô nhận ra cây lao bị kẹt trong con Orc, rút nó ra và ngay lập tức đâm vào mắt nó cũng khiến tôi thực sự nghi ngờ đôi mắt của mình.

Tôi sẽ không bao giờ có thể đánh bại cô nàng. Không bao giờ.

"Tôi đến đây."

"Được."

Tuy nhiên, có thể đối đầu với một người như cô mỗi ngày mà không mất phí đã là một lợi ích rất lớn rồi.

-Keng!

"..."

Tất nhiên, mọi chuyện luôn kết thúc với cùng một kết quả.

Sau khi trở lại với cuộc sống thường nhật, tôi tập luyện vào buổi sáng và rèn kiếm trong phòng gym ngay cả sau khi tan học. Có lẽ vì tôi phải trải qua một số điều kiện môi trường không lý tưởng trong nhiệm vụ, nên tôi cảm thấy lịch trình tập luyện bình thường của mình giống như thiên đường vậy.

Cuối cùng tôi cũng nhận ra việc mình có thể uống nước và ăn uống bất cứ khi nào mình muốn là điều tuyệt vời đến mức nào. Nước uống có thể tìm thấy ở khắp mọi nơi ở đây.

Ngay cả phòng gym cũng có điều hòa. Đó là một cách nhìn mới mẻ về mọi thứ, khiến tôi cảm thấy mình thật may mắn khi được tập luyện trong một môi trường tuyệt vời như vậy.

Đó là sự thật.

Sau khi trải qua cảnh nghèo khổ cùng cực, căn hộ studio nhỏ bé của một người cũng có thể cảm thấy như một khách sạn. Nó giống như vậy—tương tự như việc có một tâm lý chiến thắng.

Thực ra, điều này khá buồn cười vì Siêu Năng của tôi cũng dựa trên việc duy trì tâm lý chiến thắng, nên cách suy nghĩ đó khá phù hợp với tôi.

Dù sao thì, thật tốt khi động lực tập luyện của tôi còn mạnh mẽ hơn sau khi trải qua việc phải sống sót trên một hòn đảo hoang.

Đến thứ Tư.

Bertus gọi tôi và đột ngột đưa cho tôi một cái túi lớn.

"...Hả? Cái gì đây?"

"Cậu nghĩ là gì? Là tiền đây."

Đó là một cái túi màu đỏ có vẻ được làm từ lụa. Nó chứa đầy những xu vàng sáng loáng.

À, phải rồi.

"Cho tám da báo sao?"

Nhưng nó vẫn đang trong quá trình xử lý mà phải không?

"Ừm. Tôi tìm người mua dễ hơn cậu đúng không? Họ đã trả tiền trước rồi. Tôi sẽ nói với ông Epinhauser nơi ông ấy phải gửi nó đến."

Tôi đã nghĩ rằng sẽ khá khó khăn để tôi tự mình tìm người mua cho tấm da đắt tiền như vậy, nên có vẻ như Bertus đã tìm sẵn một người trước khi tôi kịp bắt đầu. Trông cũng như họ đã trả tiền trước.

Dù sao thì, cậu quan tâm đến tôi nhiều như vậy có phải rất cảm động không? À, nhưng tôi cảm thấy nó giống như là tiền công cho việc làm đủ thứ chuyện cho cậu ta trong nhiệm vụ hơn.

“Ồm, nhưng... Có quá nhiều không?”

Tôi nghĩ mình nghe nói sẽ nhận được khoảng 10 xu vàng, nhưng xét theo trọng lượng của cái túi, số tiền bên trong vượt xa con số 10.

"Nói thật với cậu, người mua là ông bên ngoại của tôi, nên ông ấy đã trả rất hậu hĩnh. Tôi đã thắng nhiệm vụ nhóm đầu tiên của Lớp Royal, nên việc ông ấy tỏ ra hào phóng khi mua những chiến lợi phẩm từ nhiệm vụ đó là điều tự nhiên."

Gia tộc bên mẹ của Bertus là Công tước Salerian.

Vì vậy, người mà Bertus nhắc đến, tất nhiên, là Công tước Salerian.

Từng ở trong tình thế suýt bị các Thần Điện Hiệp Sĩ của Công tước Salerian giết chết, lời nói của Bertus khá là rùng rợn.

Cháu ngoại của ông ấy, người có thể trở thành Hoàng đế trong tương lai, đã thắng nhiệm vụ nhóm đầu tiên của Lớp Royal. Đối

với Công tước Salerian, tấm da báo tượng trưng cho chiến thắng của cậu trước Charlotte.

Mọi thứ đều phụ thuộc vào ý nghĩa mà một người gán cho nó. Vì vậy, Bertus chỉ bán nó cho người trả giá cao nhất.

Cảm giác thật khó chịu khi đó lại là người đứng đầu nhóm đã từng cố giết tôi.

"Dù sao thì, cảm ơn cậu."

Tôi thậm chí còn gián tiếp dính líu đến Công tước Salerian, một điều tôi chưa bao giờ dám tưởng tượng khi đang cố gắng trốn thoát khỏi Ma Vương Thành.

Tôi nhận được 30 xu vàng cho tấm da báo—tương đương khoảng 30 triệu won. Thứ mà tôi suýt bỏ mặc cho mục rữa trong rừng rậm đã biến thành một đồng tiền khổng lồ khi tôi trở về, nên tôi khá giật mình. Nếu Ellen không mang nó về và nếu Delphine không lột da nó một cách cẩn thận, tôi đã không nhận được nhiều tiền đến vậy.

Liana cũng có liên quan, nhưng cô ấy nói không quan tâm đến tiền, nên tôi không làm phiền cô ấy.

Sau giờ học, tôi đưa Ellen đến ký túc xá của Lớp B và gọi Delphine ra. Sau đó, tôi đưa cho hai người họ những bọc tiền, mỗi bọc có 10 xu vàng.

"Vì chúng ta nhận được 30 xu vàng, nên mỗi người lấy một phần ba nhé. Tức là 10 xu vàng."

"Được."

"Wow... Cậu bán được nhiều thế sao?"

"Tôi không trực tiếp làm việc đó. Bertus đã bán hộ tôi ấy."

Delphine không thể tin nổi khi thấy bọc 10 xu vàng trước mặt mình.

Cô ấy do dự không dám nhận số tiền mà tôi đưa.

"Ý là, tất cả những gì tôi làm chỉ là lột da con báo với kỹ năng kém cỏi của mình... Tôi có thể nhận cái này được không...?"

Đó không phải là chuyện lớn, nhưng có vẻ như cô cảm thấy hơi có lỗi khi nhận một khoản tiền khổng lồ như vậy.

"Nếu theo logic của cậu, tôi có được số tiền này chỉ bằng cách đánh vào đầu một con thú trong khi nó bị điện giật. Đóng góp của tôi và cậu khác gì nhau? Cứ nhận lấy đi."

Nếu nói về người làm việc vất vả nhất, đó có lẽ là Ellen.

"V-vậy sao...? Chà, dù sao thì cũng cảm ơn cậu. Tôi thực sự muốn đi ăn gì đó ngon với mọi người."

Delphine có vẻ đã lên kế hoạch dùng số tiền khổng lồ này để mua đồ ăn cho những người khác. Ngoại trừ Charlotte, tất cả học viên của Lớp B đều là thường dân. Ellen đút 10 xu vàng vào túi áo đồng phục và nhìn tôi.

"Đi ăn gì đó ngon đi."

"...Cậu không muốn đi ăn gì đó đắt tiền, không chỉ ngon thôi sao? Giống như những thứ mà cậu thường không thể ăn được vì quá đắt?"

"Vâng."

...Cô chỉ đang nghĩ đến việc ăn cùng một loại thức ăn được chế biến khác đi.

Cuối cùng, Ellen và tôi đã đi ăn một bữa đầy đủ ở một trong những nhà hàng sang trọng nhất của Temple, nơi chỉ có con cái của các gia đình quý tộc lui tới.

Nó rất ngon.

Nó ngon, nhưng...

"Sao họ lại tính một xu vàng cho một món ăn được chứ? Có hợp lý không?"

Nó đắt hơn chúng tôi nghĩ một chút.

"Cậu nói đúng."

"Ý là, nó ngon thật, nhưng tôi sẽ không trả số tiền đó chỉ để ăn cái đó!"

"...Thế à?"

Nó ngon, nên Ellen có vẻ không sao cả.

"Lượng thức ăn quá ít."

"...Nghiêm túc mà nói, chắc chắn có một vết nứt chiều không gian trong bụng cậu rồi."

Tôi hoàn toàn tin rằng Cổng không gian đã mở ra dưới hình dạng bụng của Ellen.

Dù sao thì, Ellen nói rằng cô vẫn đói, nên đã mua ba cái hot dog ở vỉa hè.

Sau khi tôi trở lại với lịch trình học tập và tập luyện hàng ngày, không có gì thực sự đặc biệt xảy ra. Nếu có một điều thay đổi, thì đó là thể chất của tôi dần dần tăng lên.

Và...

Và!

[Sức Mạnh 6.2 (D)]

[Nhanh Nhẹn 6.7 (D)]

[Khéo Léo 7.7 (D+)]

[Ma Thuật 11.3 (B-)]

[Thể Lực 10.8 (C+)]

[Thông Trị Ma Tộc D] (Không thể sử dụng trong trạng thái hiện tại.)

[Tự Âm Thị D]

[Kiếm Thuật F]

Đánh Giá Năng Lực Toàn Diện - Ác Quỷ Hạ Cấp

Đánh Giá Cấp Độ Chiến Đấu: D+

Như mọi người có thể thấy.

Cái gọi là kiếm thuật giả của tôi cuối cùng đã tiến hóa thành Kiếm Thuật.

Mình đã làm được. Mình đã có nó.

Tự Âm Thị cũng đã lên hạng D, nên cấp độ chiến đấu của tôi đã tăng lên hạng D+. Nó nhảy thẳng từ F+!

"Khụ khụ..."

Nó có vẻ là một sự tăng trưởng không đáng kể đối với một số người, nhưng với tôi, nó cho thấy kết quả của sự chăm chỉ của tôi.

"...?"

Ellen nghiêng đầu như thể cô không hiểu tại sao tôi đột nhiên ngồi phịch xuống sàn phòng gym và trông có vẻ cực kỳ vui mừng. Cô gái đó chịu trách nhiệm 90% cho sự tiến hóa Kiếm Thuật của tôi.

"Cảm ơn cậu! Tất cả là nhờ cậu!"

"...Cậu bị ốm sao?"

Khi tôi rơi nước mắt và bày tỏ lòng biết ơn vô hạn của mình với cô nàng, Ellen đặt tay lên trán tôi và nói: "Cậu không sốt, vậy có chuyện gì với cậu thế?"

"Khụ khụ... T-tôi thực sự đã làm được. T-tôi... luôn tin rằng mình có thể làm được!"

Thật là một điều xúc động khi tôi cuối cùng cũng thoát khỏi cái gọi là kiếm thuật giả. Mỗi lần tôi kiểm tra trạng thái và thấy cái đó, tôi đều cảm thấy bản thủ!

...Tất nhiên, hơi thất vọng một chút khi đánh giá của tôi chỉ tăng lên hạng D+ sau tất cả những việc tôi đã làm, nhưng điều đó cũng không thể tránh khỏi.

Cuộc sống còn dài.

Nói cách khác, tôi vẫn còn nhiều thời gian để cố gắng.

Chỉ mới một học kỳ trôi qua, nhưng khi tôi nhớ đến sự thật đơn giản rằng tôi vẫn còn vài năm nữa để sống qua những chuyện tồi tệ như vậy, tôi đột nhiên cảm thấy toàn thân mình mất hết sức lực.

"...Hừ, tôi muốn bỏ cuộc."

Khi tôi tự mình tuyệt vọng sau khi trở nên quá vui vẻ, Ellen chỉ quay lưng lại và tự mình vung kiếm.

Tuy nhiên, nghĩ về tất cả những người mạnh hơn tôi rất nhiều—một người chỉ ở hạng D+—tôi lại tìm thấy động lực của mình.

Dù sao đi nữa, tôi không sống một cuộc sống nhàn rỗi, nhưng không có gì đặc biệt xảy ra trong các buổi tập luyện hàng ngày.

Niềm vui nhỏ bé duy nhất tôi có là thỉnh thoảng kiểm tra sự tăng trưởng dần dần của các chỉ số của mình.

Vào buổi sáng, tôi tập thể dục với Adriana, và sau giờ học, tôi tập luyện sức mạnh cho đến bữa tối, sau đó tôi sẽ rèn Kiếm Thuật trong phòng gym.

Tuy nhiên, có một vấn đề.

Tôi ngày càng sợ buổi tập luyện buổi sáng của mình.

"Đi một lần thôi được không? Xin cậu đấy?"

Nữ tu sĩ ngày càng thuyết giảng một cách mạnh mẽ hơn.

Vấn đề lớn nhất của tôi là tôi phải kiềm chế tính khí của mình vì tôi đã nhận được quá nhiều thứ từ cô nàng. Tôi không thể chửi rủa cô sau khi cô đã quá tốt với tôi, nhưng tôi không biết làm thế nào để từ chối một cách lịch sự khi một người khá thân thiết với tôi lại hỏi những điều như vậy.

"Nếu cậu quyết định rằng cậu không thích sau khi đi một lần thôi, thì không sao nếu cậu không muốn đến nữa. Vậy nên, đi với tôi lần này thôi nhé."

Chị ơi, chị đang giết tôi đấy!

"Aa! Được rồi!"

Cuối cùng, tôi đã khuất phục trước công cuộc truyền giáo dai dẳng của cô ấy.

"Tuy nhiên, chỉ một lần thôi nhé."

"Thế là tốt rồi, hậu bối! Chị chắc chắn cậu cũng sẽ thích nó!"

Thật vui khi thấy Adriana cười tươi đến vậy. Với điều đó, cuối cùng tôi cũng chấp nhận thất bại của mình.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV | **VietQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **VietQR** |

Thanks For Reading